

UMUT ÖREN
GÜLİSTAN SİLİNSİN

KARİKATÜRİST
1991-2025

EMRAH ABLAK

Çizdiğiniz karakterlerden birinin hayatına girme şansınız olsa hangisini seçerdiniz? *Zaten çizdiğim karakterler benim. Dolayısıyla zaten hayatımdayım.*

emrah 25/24

EMRAH ABLAK 2025 YILINDA AYNAYA BAKTIĞINDA NE GÖRÜYOR?

2025 yılında aynaya baktığımda tabii ki yaşlı bir Emrah görüyorum ama gördüğüm yaşlı Emrah'ın hâlâ yapmayı düşündüğü bir sürü şey var çünkü yeni aparatlar, yeni modeller geldi. Yapay zekâ gibi bir şey girdi hayatımıza. Dolayısıyla çizmeyi yeniden öğreniyor gibiyim. Küçükken hayalini kurduğum şey çizdiğim şeylerin hareketlenmesiydi, şimdi gerçekleşti. Yani çocuğa döndüm aslında.

TÜRKİYE'DE MİZAHIN VE KARİKATÜRÜN YILLAR İÇİNDEKİ EVRİMİNİ NASIL GÖRÜYORSUNUZ? BU DEĞİŞİMİ SİZ KENDİ ÇİZİMLERİNİZE NASIL YANSITTINIZ?

Abi, mizah değişmez çünkü mizah yine senin korkularından beslenen bir şey. İnsanın korkuları değişmez. Nasıl birisini sevdiğimiz zaman sevgi modelimiz değişmiyorsa korkular ve mizah da asla değişmez. Karikatür dediğin şey formları bozarak alay etmedir. Birinin burnu çok büyükse onun burnunu devasa çizip onunla alay etmektir ve bu da asla bitmez çünkü çok eski çizilmiş şeylere bakıyorsun, o zaman da varmış çizerek alay etme. Dolayısıyla aslında bunlar değişmeden devam ediyor. Sadece ne değişiyor? Medyası değişiyor, malzemeleri değişiyor. Mağara duvarına çiziyorduk, kâğıda çizmeye başladık. Şimdi kâğıda da çizmiyoruz, artık dijitalle çiziyoruz falan... Malzemeler değişiyor ama oradaki mizah hiç değişmiyor.

KOMEDİNİN SİZCE BİR SORUMLULUĞU VAR MI? SADECE GÜLDÜRMEK Mİ YOKSA AYNI ZAMANDA BİR BİLİNÇ YARATMAK MI?

Komedinin bir sorumluluğu var mı bilmem ama benim yok çünkü mizah dediğin şey bence alay etmekten öte bir şey değil. Yani tamamen alay üzerine kurulu bir şey ve alay ederken aslında bilinçlendiriyor da bir yandan. Sana orada yetişkinliğe geçememiş bir durumun, bir kişinin eleştirisini yapıyor. Aslında orada bir bilinç de tabii ki geliyor. Bunlar birleşerek kendini tamamlayan şeyler: Durumun kendisi ve mizahın kendisi.

HAYATTA İŞLER HER ZAMAN PLANLANDIĞI GİBİ GİTMEZ. SİZCE TALİHSİZLİK VEYA BEKLENMEDİK AKSİLİKLER, MİZAH VE KARİKATÜR ÜRETİMİNDE BİR İLHAM KAYNAĞI OLABİLİR Mİ? KENDİ ÇALIŞMALARINIZDA BÖYLE ANLAR OLDU MU?

Ya bunlardan tabii beslenebilirsin, bunları tabii ki kullanabilirsin. Talihsizlikler şunlar bunlar tabii ki mizahın konusudur fakat en sonunda, son tahlilde güldüğünüz şey aslında mizahçının çocukluk anılarıdır. Yani çocukken ona yüklenmiş olan sistem neyse, hayatı nasıl algıladıysa, hayatı nasıl çözdüyse size o şekilde aktarır. Dolayısıyla siz onun tecrübelerine, onun hayat bakışına gülersiniz aslında. Onun dışında talihsizlikler mizahçının kendisini anlatırken kullandığı araçlardır.

TEKNOLOJİNİN VE SOSYAL MEDYANIN KARİKATÜR ÜRETİMİNE ETKİSİ HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ? BU YENİ ARAÇLAR YARATICILIĞINIZA NASIL YÖN VERİYOR?

Valla aslında eskiye göre bu iş çok daha avantajlı bir hâlde. Ekipmanlara artık ulaşmak diye bir şey kalmadı, eskiden çok zordu. Tarama ucu almak bile işti yani. İstanbul'da bir iki kırtasiye satardı, giderdin, ancak o kırtasiyelerden alırdın gibi... Veyahut da ne bileyim? Boyalar şunlar bunlar... Şimdi hepsi artık dijital medyanın içinde. Hangisini istersen seç, kullan. Onun dışında ürettiğin işleri artık bir medyada yayınlama şansın da var, eskiden öyle bir şansımız yoktu. Fanzin çıkarıyorduk falan, fotokopiyle çoğaltıyorduk ki düşün yani fotokopi makineleri de seksenlerde geldi. Ondan öncesinde o da yok, dolayısıyla şimdi çok daha avantajlı bir dönemdeyiz ve çocuklar çiziyorlar. Özellikle kadın çizerlerde inanılmaz bir artış var, çok iyi çiziyorlar yani.

"RETRO" BU SAYIMIZIN TEMASI. SİZİN İÇİN "RETRO" NE İFADE EDİYOR?

Retro biraz hayata fren gibi. Yani değişimin çok hızlandığı zamanlarda insanlar retroya kaçıyorlar. "Dur abi yani, çok koptuk. Eskiden şu vardı, bu vardı." gibi... Belki öyle bir şey olabilir. Bir de Merkür Retrosu var tabii, onu da pas geçmeyelim.

ÇİZİM HAYATINIZDA EN BÜYÜK DÖNÜM NOKTASI NEYDİ? “BU İŞ BENİM YOLUM.” DEDİĞİNİZ ANI HATIRLIYOR MUSUNUZ?

Hatırlıyorum, dört buçuk yaşındaydım. Sünnet kıyafeti diktirmek için terziye gittik. Orada önce benim ölçüm alındı sonra annemin ve anneannemin ölçüsü alınacaktı. O zamanlar gidip kıyafet alamıyorsun, diktirmen lazım. Terzi benim ölçümü aldı sonra diğerlerine geçti, onlarınki uzun sürecekti tabii. Benim elime de bir dergi verdi okuyayım diye oturduğum bir taburenin

üzerinde. Derginin arka sayfalarında King Kong’un renkli çizgi romanı vardı. King Kong bir gökdelenin tepesinde, üzerine gelen çift kanatlı pervaneli uçakları parçalıyor, yumrukluyor... Ya orada dedim ki bu benim işim olmalı.

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE PLANLADIĞINIZ YENİ İŞLER NELER? BİR KİTAP, DERGİ YA DA FARKLI BİR PROJE VAR MI GÜNDEMİNİZDE?

Şimdi yapay zekâ altyapısı oluşturuyoruz. Bu iş için çalışan mühendis arkadaşlarımız var. Yapmak istediğim şey: Yapay zekâ marufiyetiyle eski ana akım dergiciliği sosyal medyaya taşımak. Planım bu. Emeklilikte de Çanakkale Savaşı’nı çizmek istiyorum, bu da benim ta 20 yaşından beri hayalim.

2025 YILINDA DERGİ ÇIKARTMAYA ÇALIŞAN BİR GRUP OLARAK
KENDİMİZE SÜREKLİ “DERGİ Mİ KALDI OĞLUM?”
DİYORUZ. SİZCE DERGİ HÂLÂ DEĞERİNİ
KORUYOR MU YOKSA ÇOKTAN
BİTTİ Mİ?

Bu dergi
bitti mi
sorusunun
cevabı sizde
zaten var.
Bunu kimseye
sormanıza gerek
yok. Sormanız
gereken soru:
Dergiyi nasıl inove
edebiliriz? Yani kâğıt
medyasını dijital
medya yendi. Biz
bunu buraya nasıl
geçirebiliriz?
Sormanız gereken
soru bu.

GENÇ KARİKATÜRİSTLERE BAKTIĞINIZDA NE GÖRÜYORSUNUZ? ONLARA VERECEĞİNİZ EN ÖNEMLİ TAVSİYE NE OLURDU?

Bu iş en güzel gençken yapılıyor. Her işte işin yaşlıları gençlerine tavsiye verir ya, bizim işte tam tersidir; gençler yaşlılara tavsiye verir ama deminki soruya bir de ek yapayım: Bu işe yeni başlayan yani profesyonel karikatürist olmamışlar için söyleyeceğim şey de sürekli çizmeleri.

Masadan ayrı kaldıkları zaman masayı özlemiyorlarsa olmaz o iş, masayı özlemeleri lazım. Masayı özlemek dediğim masaya akvaryum koysunlar, bilmem ne koysunlar, masayı yaşanır hâle getirsinler demek istemiyorum. Masadaki kâğıt ve kalemi özlesinler, çizmeyi özlesinler. Çizmeyi özlemiyorlarsa olmaz, hiç uğraşmasınlar. Başka iş yapsınlar.

ÇİZİM YAPARKEN NASIL BİR RUH HÂLİNDESİNİZ? İLHAMI BEKLEYEN BİRİ MİSİNİZ YOKSA DİSİPLİNLE ÇALIŞAN BİRİ Mİ?

İşte çizmeyi özlemek abi. Çizmeyi özlemek için de sana heyecan verecek, seni yükselecek bir proje bulman lazım. Bunun için de sürekli ne çizeyim diye düşünmen lazım, bu soruyu sürekli sorman lazım kendine. Sabah uyandığında bu soruyla uyanıp gece yattığında bunu düşünmen lazım.

VE KLİŞE SORUMUZ:

**Emrah Ablak
Mars'a gönderilse
ve yalnızca bir
yemek, bir albüm,
bir film ve bir kitap
seçme hakkı olsa...
Hangilerini alırdı?**

- Yemek olarak İskender kebab alırdım.
- Film olarak 1990 yapımı Mediterraneo'yu alırdım.
- Kitap değil de boş sayfalı bir defter ve kalem tercih ederdim.
- Albümü bilemedim ya. Yani hepsi ayrı bir ruh hâline hitap ettiği için albümü bilemedim. Karışık bir albüm alırdım. Karışık albüm de ne olurdu? 70'ler, 80'ler, 90'lar rock, heavy metal, trash karışık olurdu.

